

мята може бы да отнѣе като хартиа, но въ круга на вѣчността щ да са върти най-първото, бескрайното колело на нетлѣнния ни животъ. И както земята са съживѣва отъ слънцето, безсмъртіето са ублажава поради добродѣтелята, която е *усмихваніе на Вышняго!* Ела прочее, Салустіе, да ма видишь и донесъ мудрытъ свитьцы отъ Епикура, Питагора и Диогена, но въоръжи са защото ще бждеш побѣденъ; ела по лжкытъ на Академа да са по прѣпирамы, водены стъ свѣтликъ, която не сж имали нашитѣ праотцы, за голѣмыя задаткъ на истинатъ цѣль на живота и особенно за природата на душата.

Юна, името й само принуждава сърдцето ми да тупа по-бържѣ, Юна е при мене като ти пишъ, дигамъ очи и срещамъ усмихваніето и. Трептятъ надъ Иметъ заритѣ на слънцето и чуѣж жужженіето на пчелытъ въ пролѣтныя злакъ на градината ми. Пыташь ма, честитъ ли съмъ? О, и какво друго може твой Римъ да ми принесе равноцѣнно на туй на което са наслаждавамъ въ Атина? Тука всичко, всичко възбужда душата и вѣхва чувства страстны. Дръвята, водытъ, домоветѣ, небето всичко принадлежи на Атина, прѣкрасната и въ са мытъ си бѣдствія, майка на поезіята, мудрость на свѣта! въ за лата си виждамъ мраморнытъ образы на праотцытъ си, гробоветѣ имъ на Керамикъ и по улицытъ дѣлата на Фидіевцытъ и Перикліевцытъ, на всѣду въ всяко сърдце, или поне въ моето, съществува за вышкы и Армодій и Аристокитонъ. Ако бѣ възможно да забравя нѣкога, че съмъ Атинянинъ не свободенъ, това можаше до нѣидѣ да го извърши любовта на възлюбенната ми Юна, любовь будна, пламенна, не уморна, любовь която ся прѣвѣряж въ чувство благодареніе на новата наша религія, любовь койкто никоѣ отъ поетытъ ни не е могъ да приложи въ примѣръ, като ѣж е описвалъ, колкото и да сж приятны намъ тѣхнытъ описанія, защото любовта ся смѣся сега съ религіята, чиста же и непорочна отъ всяка гнусота и свѣтско пятно, ще да послѣдува надеждытъ ни всрѣдъ вѣчността, спазващѣтъ страстьта толкозь свещенна и нескверна, щото нѣма да ся устыдимъ като ѣж исповѣдвамы на създателя си. Ето истинный образъ на таинственната Елинска митологія, любовьта и Душата, т. е. душата отпочивающа въ гърдытъ на любовьтъ.

Но ако любовьта укротява въ мене огничавото пожеланіе на свободата, вѣрата обаче засилва духа ми, защото, колчемъ нѣкое доблественно увлеченіе ми подбужда да грабнж сабята, за протърбѣж военната пѣснь, да потърся новъ Маратонъ (но Маратонъ лишень отъ вѣстържествования) колчемъ са отчасвамъ и настрѣхвамъ за безсиелно на отечеството си, подчинено подъ ярма на Римлянытъ, знаещъ